

Jak by nejen ASD měli studovat Bibli.

Tajemství Bible - Ladislav Hodač

Vítám vás ke studiu tématu „Jak by nejen ASD měli studovat Bibli.“
Důvod, proč se lidé z různých křesťanských denominací, včetně členů církve ASD nedohodnou na výkladu a významu různých částí Písma, je ten, že různé církve, teologové i běžní lidé (i v církvi ASD), používají k výkladu Bible různé principy a metody. Většina křesťanů v dnešní době akceptuje historicko-kritické výkladové principy a metody, jako jsou naturalismus, racionalismus, empiricismus-analogie, preterismus, futurismus, idealismus, alegorie, eklektismus atd. Skoro nikdo dnes nepoužívá historicko-gramatickou výkladovou metodu. Dovolil bych si tvrdit, že dnes většina teologů, kazatelů v CASD používá různé výkladové přístupy a metody, které oficiálně, jako církev zavrhuje. Proto bych vám rád přečetl dokument Výkonného výboru generální konference CASD na výročním zasedání Rady v Rio de Janeiro v Brazílii ze dne 12. října 1986, ve kterém nám celosvětová církev ASD jasně říká podle jakých principů máme jako adventisté Písmo studovat.

Metody studia Bible 12. října 1986. Studium Bible: Předpoklady, principy a metody. Výkonný výbor generální konference ASD na výročním zasedání Rady v Rio de Janeiro v Brazílii dne 12. října 1986

1. ÚVOD

Toto prohlášení je adresováno všem členům církve ASD za účelem poskytnutí pokynů pro studium Bible, jak vyškoleného biblického učence, tak i ostatních.

ASD si uvědomují a oceňují příspěvky těch biblických učenců, kteří v průběhu dějin vyvinuli užitečné a spolehlivé metody studia Bible. Takové, které jsou v souladu s tvrzeními a učením Písma. Adventisté jsou odhodláni přijmout biblickou pravdu a jsou ochotni ji následovat pomocí všech metod interpretace, které jsou v souladu s tím, co říká Písmo samo o sobě.

V posledních desetiletích byla nejprominentnější metoda týkající se biblických studií známá, jako historicko-kritická výkladová metoda. Učenci, kteří tuto metodu používají, přistupují ke studiu s předpoklady, které ještě před tím, než studium biblického textu začne, odmítají spolehlivost zpráv o zázracích a jiných nadpřirozených událostech vyprávěných v Bibli. Dokonce i modifikované použití této metody, která zachovává zásadu kritiky, a podřizuje Bibli lidskému rozumu, je pro adventisty nepřijatelná.

Historicko-kritická metoda minimalizuje potřebu víry v Boha a nutnost poslušnosti vůči jeho příkázání. Kromě toho, tato metoda snižuje Božský prvek v Bibli a tím její inspiraci (včetně její výsledné celistvosti) a znehodnocuje, nebo nesprávně chápe apokalyptická proroctví a eschatologické části Bible. Vyzýváme adventistické studenty Bible, aby se nespolehali na používání předpokladů a z toho vyplývajících dedukcí, spojených s historicko-kritickou výkladovou metodou.

Na rozdíl od historicko-kritické metody a jejich předpokladů věříme, že je užitečné stanovit principy studia Bible, které jsou v souladu s učením samotného Písma, které

zachovávají jejich jednotu a vycházejí z předpokladu, že Bible je Boží Slovo. Takový přístup nás povede k uspokojující a obohacující zkušenosti s Bohem.

2. Předpoklady vyplývající z tvrzení Písma

2. Původ

1. Bible je Boží Slovo a je primárním a autoritativním prostředkem, pomocí kterého se Bůh představuje lidským bytostem.

2. Duch svatý inspiroval biblické spisovatele myšlenkami, nápady a objektivními informacemi; a oni to vyjádřili svými vlastními slovy. Proto je Písmo nedělitelnou jednotou lidských a božských prvků, ani jeden z nich by neměl být vyvyšován na úkor druhého.

2. List Petrův 1:20–21 ²⁰ „Toto především vězte, že žádné proroctví Písma není záležitostí vlastního výkladu. ²¹ Neboť proroctví nikdy nebylo proneseno z lidské vůle, nýbrž unášení Duchem Svatým mluvili lidé poslaní od Boha.“

3. Veškeré Písmo je inspirováno Bohem a vzniklo skrze působení Svatého Ducha. Nicméně, nepřicházelo v nepřetržitém řetězci nepřerušovaných odhalení. Jak Duch svatý sdělil pravdu pisateli Bible, každý psal tak, jak ho vedl Duch svatý a zdůrazňoval aspekt pravdy, který měl zdůraznit. Díky tomu student Bible získá ucelený dojem o každém tématu a pochopí, že Bible je svým vlastním vykladačem. Když se studuje jako celek, zobrazuje konzistentní a harmonickou pravdu.

2. List Timoteovi 3:16-17 ¹⁶ „Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, ¹⁷ aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vystrojený ke každému dobrému skutku.“

Židům 1:1–2 ¹ „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům v prorocích, ² na konci těchto dnů k nám promluvil v Synu, jehož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož učinil i věky.“ srov. Vybrané poselství, kniha 1, 19, 20.

4. Ačkoli byla dána těm, kteří žili ve starověkém Blízkém východě (Středomoří), Bible překračuje své kulturní zázemí, aby sloužila jako Boží slovo, pro všechny kulturní, rasové a situační souvislosti v každé době.

B. Autorita

1. Šedesát šest knih Starého a Nového zákona jsou jasným, neomylným odhalením Boží vůle a Jeho spásy. Bible je Boží Slovo a to je samo o sobě měřítkem, podle kterého musí být zkoušeno každé učení a každá zkušenost (2Tim 3,15,17, Ž 119: 105, Př 30 : 5, 6, Izajáš 8: 20, Jan 17:17, 2, Tes 3:14, Ž 4:12).

2. Písmo je autentický a spolehlivý záznam dějin a Božím působením v nich. Poskytuje závaznou teologickou interpretaci tohoto působení. Nadpřirozené skutky odhalené v Písmu, jsou historicky pravdivé. Například kapitoly 1-11 Genesis, jsou věcným popisem historických událostí.

3. Bible není podobná ostatním knihám. Bible je nedělitelnou směsí božského a lidského aspektu. Její záznam mnoha detailů světské historie je nedílnou součástí celkového záměru předávat historii spásy. Někdy mohou bibličtí studenti používat paralelní postupy k určování historických dat. Obvyklé techniky pro zkoumání historie, založené na lidských předpokladech a zaměřené na lidský prvek, jsou ale neadekvátní pro interpretaci Písma, které je kombinací božského a lidského aspektu. Pouze metoda, která plně rozpozná nedělitelnou povahu Písma, může zabránit zkreslení jeho poselství.

4. Lidský rozum je podřízený Bibli, není jí ani roven, ani není nad ní. Předpoklady týkající se Písma musí být v souladu s tvrzením Písma a musí být Písmem korigovány.

1. List Korintským 2:1-6 ¹ Také já, bratři, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám hlásat Boží tajemství vznešenými slovy nebo moudrostí. ² Rozhodl jsem se, že nechci mezi vámi znát nic než Ježíše Krista, a to toho ukřižovaného. ³ A byl jsem u vás ve slabosti, v bázni a v mnohém chvění. ⁴ Mé slovo a má zvěst nespočívaly v přesvědčivých slovech lidské moudrosti, ale v ukázání Ducha a moci, ⁵ aby vaše víra nebyla založena na lidské moudrosti, ale na Boží moci. ⁶ O moudrosti mluvíme mezi zralými, ne ovšem o moudrosti tohoto věku ani o moudrosti vládců tohoto věku, kteří zanikají,

Bůh zamýšlí, aby byl lidský rozum použit v plné míře, ale v kontextu a pod autoritou Jeho Slova píše, než aby byl na něm nezávislý.

5. Zjevení Boha v celé přírodě, je-li správně pochopeno, je v souladu s psaným Slovem a má být vykládáno ve světle Písma.

3. Zásady, jak přistupovat k výkladu Písma

A. Boží Duch umožňuje věřícímu člověku přijmout, porozumět a aplikovat Bibli ve svém vlastním životě, když hledá Boží moc, aby mohl v poslušnosti následovat všechny biblické požadavky a osobně si přivlastnit všechna zaslíbení Bible. Pouze ti, kteří následují světlo které obdrželi, mohou doufat, že obdrží další osvětlení Duchem.

Jan 16:13–14 ¹³ „Když však přijde On, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám za sebe, ale bude mluvit to, co uslyší; oznámí vám i to, co má přijít. ¹⁴ On mne oslaví, neboť z mého vezme a oznámí to vám.“

1. List Korintským 2:10-14 ¹⁰ „Nám to Bůh zjevil skrze svého Ducha, neboť Duch zkoumá všechno, i Boží hlubiny. ¹¹ Vždyť kdo z lidí ví, co je v člověku, než duch člověka, který je v něm? Tak ani Boží věci nezná nikdo, jen Duch Boží. ¹² A my jsme nepřijali ducha světa, ale Ducha který je z Boha, abychom věděli, co nám Bůh daroval. ¹³ O tom také mluvíme – ne však slovy, kterým vyučuje lidská moudrost, ale těmi jenž vyučuje Duch, duchovní věci vysvětlujeme duchovními slovy. ¹⁴ Duševní člověk však nepřijímá zvěsti Ducha Božího, neboť jsou mu bláznovstvím a nemůže je poznat, protože mají být posuzovány duchovně.“

B. Písmo nemůže být správně vykládáno bez pomoci Ducha svatého, neboť to je Duch, který uschopňuje věřícího porozumět a aplikovat Písmo. Proto by každé studium Slova mělo začít žádostí o vedení a osvětlení Duchem.

C. Ti, kteří přistupují ke studiu Božího Slova, to musí činit s vírou, v pokorném duchu člověka, který se chce učit a který chce slyšet, co Bible říká. Musí být ochotni podřít veškeré své předpoklady, názory a závěry svého rozumu, úsudku a opravě samotným Slovem. S tímto postojem může přijít student Bible přímo k Slovu a pečlivým studiem může dospět k pochopení základních myšlenek v otázce spasení, nezávisle na jakýchkoli lidských vysvětleních, ať už jsou jakkoliv užitečná. Pro takového člověka je Biblické poselství smysluplné.

D. Studium Písma musí být charakterizováno upřímnou touhou objevit a poslouchat Boží vůli a Písmo, spíše než hledat podporu, nebo důkazy o vlastních předsudcích.

4. Metody studia Bible

A. Vyberte si takovou verzi Bible pro studium, která je věrná významu obsaženému v jazycích, ve kterých byla původně napsána. Upřednostňujte překlady provedené širokou skupinou vědců a překlady, které byly vydány všeobecnými vydavateli, nad překlady sponzorované konkrétními denominacemi, nebo úzce zaměřenými skupinami.

Buďte opatrní, abyste nevypracovali hlavní body věrouky na jednom překladu Bible, nebo verzi. Vyškolení bibličtí učenci používají řecké a hebrejské texty, které jim umožní zkoumat i různé variace starověkých biblických rukopisů.

B. Vyberte si určitý studijní plán, vyhýbejte se náhodnému a bezcílnému přístupu. Studijní plány, jako jsou následující:

1. Analýza tématu podle knihy
2. Metoda Verš-po-verši
3. Studium, které usiluje o biblické řešení konkrétního problému života, biblické řešení pro konkrétní potřebu, nebo hledání biblické odpovědi na konkrétní otázku
4. Tématické studium (víra, láska, druhý příchod a další)
5. Slovní studie
6. Životopisná studie

C. Snažte se pochopit jednoduchý a nejzjevnější význam studovaného textu.

D. Snažte se objevit hlavní témata v Písmu, která se nacházejí v jednotlivých textech, pasážích a knihách. Dvě základní, spolu související témata se prolínají celým Písmem: (1) Osoba a dílo Ježíše Krista; a (2) perspektiva velkého sporu, která zahrnuje otázky týkající se autority Božího Slova, pádu člověka, prvního a druhého příchodu Krista,

zproštění obvinění Boha a jeho Zákona a obnovení Božího plánu pro vesmír. Tyto motivy mají být čerpány z celého Písma a ne do něj násilně vkládány.

E. Uvědomte si, že Bible je svým vlastním vykladačem a že správný smysl slov, textů a pasáží je nejlépe dosažen pilným porovnáním Písma s Písmem.

F. Prozkoumejte souvislost studované pasáže tím, že ji propojíte s větami a odstavci, které ji bezprostředně předcházejí a následují. Snažte se spojit myšlenky dané pasáže s myšlenkou celé Bible.

G. Zjistěte, pokud je to možné, historické okolnosti, v nichž byla pasáž napsána biblickými spisovateli, pod vedením Ducha svatého.

H. Určete literární typ, který autor používá. Některé biblické texty se skládají z podobenství, přísloví, alegorií, žalmů a apokalyptických proroctví. Vzhledem k tomu, že mnozí bibličtí pisatelé prezentovali velkou část svého textu jako poezii, je užitečné použít takovou verzi Bible, která tento text představuje v poetickém stylu, protože pasáže používající obrazy, se nemají interpretovat stejným způsobem jako próza.

I. Uvědomte si, že daný biblický text nemusí odpovídat v každém detailu současným literárním kategoriím. Buďte opatrní, abyste tyto kategorie násilně nevynucovali při interpretaci významu biblického textu. Je to lidská tendence najít to, co člověk hledá, a to i tehdy, když to autor nechce.

J. Berte na vědomí gramatiku a konstrukci vět, abyste zjistili, co autor míní. Studujte klíčová slova pasáže porovnáním jejich použití v jiných částech Bible, pomocí konkordance a pomoci biblických lexikonů a slovníků.

K. V souvislosti se studiem biblického textu prozkoumejte historické a kulturní faktory. Archeologie, antropologie a historie mohou přispět k pochopení významu textu.

L. ASD věří, že Bůh inspiroval Ellen G. White. Proto její vysvětlení různých biblických pasáží nabízejí inspirovaného průvodce významem textů, aniž by znevažovaly význam (důležitost), nebo předjímaly úlohu exegeze (viz například Evangelismus, 256, The Great Controversy, 193, 595, Testimonies, vol. 5 , str. 665, 682, 707-708, Counsels to Writers and Editors, 33-35).

M. Po takovém studiu, jaké je uvedeno výše, se obraťte na různé komentáře a k druhořadým pomocným zdrojům, jako jsou vědecké práce, abyste zjistili, jak se jiní lidé zabývali studovanou pasáží. Pak pečlivě zhodnoťte různá hlediska, vyjádřená z pohledu Písma, jako celku.

N. Při interpretaci proroctví mějte na paměti, že:

1. Bible si přisvojuje Boží moc předpovědět budoucnost (Iz 46,10).

2. Proroctví má morální účel. Nebylo psáno pouze, aby uspokojilo zvědavost ohledně budoucnosti. Některá proroctví mají posílit víru (Jan 14:29) a podporovat svatý život a přípravu na příchod Ježíše. (Mat. 24:44; Zjevení 22: 7, 10, 11).

3. Mnoho proroctví je zaměřeno na Krista (jak na jeho první, tak i na druhý příchod), na církve a na dobu konce.

4. Principy pro interpretaci proroctví se nacházejí v samotné Bibli: Bible uvádí časová proroctví a jejich historické naplnění; Nový zákon cituje konkrétní naplnění Starozákonních proroctví o Mesiáši; a samotný Starý zákon představuje jednotlivce a události, jako předobrazy Mesiáše.

5. V novozákonní aplikaci starozákonních proroctví se některé doslovné názvy stávají duchovními: například Izrael zastupuje církev, Babylon je odpadlý náboženský systém atd.

6. Existují dva obecné typy prorockých spisů: ne-apokalyptická proroctví, jak je nalezneme u Izajáše a Jeremiáše, a apokalyptická proroctví, jaká jsou v knize Daniel a Zjevení. Tyto dva různé typy mají i různé charakteristiky:

(a) Ne-apokalyptická proroctví se týkají Božího lidu; apokalyptická jsou ve svém rozsahu univerzálnější.

(b) Ne-apokalyptická proroctví jsou často podmíněná a ukazují Božímu lidu dopady požehnání za poslušnost a prokletí za neposlušnost; apokalyptická zdůrazňují Boží svrchovanost a jeho kontrolu nad událostmi v historii.

(c) Ne-apokalyptická proroctví často skočí od místní krize, až do doby konce; apokalyptická proroctví představují průběh dějin, od doby proroka, až po konec světa.

(d) Časová proroctví v ne-apokalyptickém proroctví jsou obecně dlouhá, například 400 let izraelského otroctví (Gen. 15:13) a 70 let babylonského zajetí (Jer 25:12). Časová proroctví v apokalyptických proroctví jsou obecně formulována v krátkých termínech, například 10 dní (Rev. 2:10) nebo 42 měsíců (Zj 13,5). Apokalyptická časová období jsou symbolická pro delší období skutečného času.

7. Apokalyptická proroctví jsou velmi symbolická a měla by být interpretována odpovídajícím způsobem. Při interpretaci symbolů mohou být použity následující metody:

(a) Vyhledejte interpretaci (explicitní nebo implicitní) v samotné pasáži (například Dan 8:20, 21, Zj. 1:20).

(b) Vyhledejte interpretaci jinde v knize, nebo v jiných spisech stejného autora.

(c) S použitím konkordance si prostudujte použití symbolů v jiných částech Písma.

(d) Studie starověkých dokumentů z Blízkého východu může osvětlit význam symbolů, i když použití v Bibli se může od těchto významů lišit.

8. Literární struktura knihy často napomůže s její interpretací. Příkladem je Paralelní charakter Danielových proroctví.

O. Paralelní příběhy v Písmu někdy představují rozdíly v detailech a důrazu (např. Mat. 21:33, 34, Mark 12: 1-11 a Lukáš 20: 9-18, nebo 2 Královská 18-20 s 2 Par. 32). Když studujete takové pasáže, nejprve je pečlivě prozkoumejte, abyste se ujistili, že paralely skutečně odkazují na stejnou historickou událost. Například mnoho Ježíšových podobností mohlo být při různých příležitostech podáno odlišnému publiku a s různým vyzněním.

V případech, kdy se zdá, že existují rozdíly v paralelních příbězích, je třeba si uvědomit, že celé poselství Bible je syntézou všech jejích částí. Každá kniha nebo spisovatel oznamuje to, k čemu ho Duch při psaní vedl. Každý přináší svůj vlastní zvláštní příspěvek k bohatství, různorodosti a rozmanitosti Písma. Přesto, že každý biblický pisatel je jedinečný, tak jeho poselství musí potvrzovat základní jednotu Božského sebeodhalení.

Pokud se zdá, že paralelní pasáže ukazují nesrovnalost, nebo rozpor, zaměřte se na základní harmonii textu. Mějte na paměti, že rozdíly mohou být způsobeny drobnými chybami těch, kteří knihy opisovali. (Vybrané spisy, kniha 1, str. 16), nebo mohou být výsledkem rozdílného důrazu a výběru materiálů různých autorů, kteří napsali pod inspirací a vedením svatého Ducha pro různé publikum za různých okolností **(Vybrané spisy, Kniha 1, str. 21, 22, Velký spor).**

Někdy může být nemožné dokonale sjednotit drobné rozdíly, které mohou být pro hlavní a jasné poselství nerelevantní. V některých případech musí být posuzování textu odloženo, dokud nebudou k dispozici další informace a lepší důkazy pro řešení zdánlivého rozporu.

P. Písmo bylo napsáno za účelem odhalení Boží vůle lidem. Nicméně, aby nedošlo k nesprávné interpretaci určitých výroků, je důležité si uvědomit, že jsou adresovány lidem východních kultur a vyjádřeny v jejich myšlenkových vzorcích.

Výrazy jako "Pán zatvrdil srdce faraóna" (Ex 9:12) nebo "zlý duch od Boha ..." (1Sam 16:15), proklínající žalmy, nebo "tři dny a tři noci" u Jonáše ve srovnání s Kristovou smrtí (Matouš 12:40), jsou obvykle nepochopeny, protože jsou dnes interpretovány z jiného pohledu.

Znalosti o kultuře blízkého východu jsou nezbytné pro pochopení těchto výrazů. Například hebrejská kultura přisuzovala odpovědnost jednotlivci za činy, které nespáchal, ale umožnil, aby se staly. Proto inspirovaní spisovatelé Písma obecně připisují Bohu, že to aktivně činí. Západně myslící člověk by to vyjádřil způsobem, že Bůh povoluje, nebo nebrání tomu, aby se něco stalo, například zatvrzení faraónova srdce.

Dalším aspektem v Písmu, který znepokojuje moderní mysl, je Boží příkaz Izraelcům, aby se zapojili do války a vyhlazovali celé národy. Izrael byl původně organizován jako teokracie, civilní vláda, skrze kterou Bůh vládl přímo (Gen. 18:25). Takový teokratický stát byl jedinečný. Takové státní uspořádání, již neexistuje a nemůže být považováno za přímý model pro křesťanskou praxi.

V Písmu je zaznamenáno, že Bůh přijímal osoby, jejichž zkušenosti a prohlášení nebyly v souladu s duchovními principy Bible jako celku. Mohli bychom například

citovat incidenty týkající se používání alkoholu, polygamie, rozvodu a otroctví. Ačkoli odsouzení takových hluboce zakořeněných společenských zvyklostí není explicitní, Bůh nemusí nutně schvalovat, nebo souhlasit se vším, co dovolil a strpěl v životě patriarchů a v Izraeli. Ježíš to vysvětlil ve svém prohlášení o rozvodu (Mat. 19:4-6, 8).

Duch který je v Písmu je Duchem obnovy. Bůh trpělivě pracuje na pozvednutí padlého lidství z hlubin hříchu do božského ideálu. V důsledku toho nesmíme přijímat jako příklad činnosti hříšných lidí, které jsou zaznamenány v Bibli.

Písmo představuje odhalení Božího zjevení člověku. Například Ježíšovo kázání na hoře vysvětluje a rozšiřuje některé starozákonné koncepty. Samotný Kristus je pak konečným zjevením Božího charakteru lidstvu (Židům 1:1-3).

Přestože existuje v Bibli od Genesis, až po Zjevení, celková jednotu a celé Písmo je stejně inspirované, Bůh se rozhodl odhalit sebe sama prostřednictvím lidských jedinců a setkat se s nimi na jejich úrovni, pokud jde o duchovní a intelektuální rovinu. Bůh, jako takový, se nemění, ale postupně rozvíjel své zjevení skrze lidi tak, aby to dokázali pochopit. (Jan 16,12, SDA Bible Commentary, vol. 7, str. 945, Vybrané spisy, kniha 1, s. 21). Každá zkušenost, nebo vyjádření Písma, je Bohem inspirovaný záznam, ale ne každý výrok, nebo zkušenost je nutně závazná pro křesťanské chování dnes. Je třeba pochopit jak ducha, tak literu Písma (1.Kor 10: 6-13, Touha věků 150, Svědectví, svazek 4 s. 10-12).

Q. Posledním cílem je provést aplikaci textu. Ptejte se na takové otázky, jako: "Jaké je poselství a jaký záměr sleduje Bůh danými informacemi v Písmu?" "Jaký význam má tento text pro mě?" "Jak se to týká mé situace a okolností dnes?" Tímto způsobem si uvědomíte, že ačkoli mnoho biblických pasáží má místní význam, přesto obsahují nadčasové zásady platné pro každou dobu a kulturu.

Závěrem

V úvodu do knihy Velký spor věků Ellen G. White napsala: „[Bible však obsahuje Bohem sdělené pravdy vyjádřené lidskou řečí, je spojením Božího s lidským. Podobným spojením je také Kristova přirozenost – Kristus je Syn Boží i Syn člověka. O bibli platí totéž, co platilo o Kristu – Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.](#)“
Jan 1:14.

Tak jako je nemožné pro ty, kteří nepřijali Kristovo božství, pochopit účel Jeho inkarnace, je také nemožné aby, ti kteří vidí Bibli pouze jako lidskou knihu, pochopili její poselství, jakkoliv pečlivé a důsledné jsou jejich metody.

Dokonce i křesťanští učenci, kteří akceptují božsko-lidskou podstatu Písma, ale jejichž metodologické přístupy je přiměly k tomu, aby se převážně zabývali jeho lidskými aspekty, riskují, že zbaví biblického poselství jeho moci tím, že jej odsunou do pozadí zatím co se soustředí na nosiče toho poselství. Zapomínají, že nosič a poselství jsou neoddělitelné a že nosič bez poselství je jako prázdná skořápka, která nemůže řešit životně důležité duchovní potřeby člověka.

Oddaný křesťan použije pouze ty metody, které dokáží naplnit dvojí neoddělitelnou povahu Písma, totiž zvýšit jeho srozumitelnost a aplikovat jeho poselství a posílit víru.

Toto prohlášení bylo schváleno a odhlasováno Výkonným výborem generální konference adventistů sedmého dne na výročním zasedání Rady v Rio de Janeiro v Brazílii dne 12. října 1986.

Moje poznámka k tomu by byla: Pokud někdo neakceptuje tyto principy a používá historicko kritické výkladové metody, pak se sice může nazývat Adventistou sedmého dne, může každou sobotu chodit do sboru, ale po teologické stránce adventistou sedmého dne není.

Loučím se s vámi se slovy **Ellen White z knihy Výchova na str. 127., S Božím slovem v rukou si každý člověk může zvolit, v jaké společnosti chce žít, bez ohledu na to, jaké je jeho životní zařazení. Prostřednictvím stránek Písma má možnost hovořit s nejlepšími a nejušlechtlejšími postavami dějin i naslouchat hlasu Boha, který promlouvá k lidem. Když uvažuje nad věcmi, "které i andělé touží spatřit" (1. List Petřův 1:12), může být v jejich společnosti. Smí kráčet po stopách nebeského Učitele a naslouchat jeho slovům, která kdysi pronášel na horách, v dolinách nebo u jezera. Už zde na zemi může prožívat atmosféru nebes a předávat svým zarmouceným a pokoušeným bližním naději a touhu po svatosti. Sám může prožívat stále užší společenství s neviditelným Bohem - podobně jako kdysi Enoch, který chořoval s Bohem, stále více se může přibližovat k prahu věčnosti, až se její brány otevřou a on tam bude moci vstoupit. Takový člověk se v nebi nebude cítit jako cizinec. Přivítají ho hlasy Božích mužů a žen, kteří, ač je neviděl, byli prostřednictvím Bible jeho společníky už na zemi - hlasy, které se naučil vnímat a mít rád. Ten, kdo díky Božimu slovu žil ve společenství s nebesy, se tam bude cítit doma.**

Amen.